

טורי ניסים שלמה

2252191

בן נחמה ואליהו

נולד ב- 16.8.1957

התגייס לצה"ל במאי 1975

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"א חשון תשל"ו 3.11.1976

בעת מילוי תפקידו.

נסים, שלמה

בן אליהו ורוחמה. נולד ביום י"ט באב תשי"ז (16.8.1957) בפתח-תקוה. למד בבית-הספר הממלכתי 'נוף-ים' והמשיך ללמוד בבית-הספר המקצועי 'אורט' שבהרצליה. היה נער חביב עם חוש-הומור, טוב-לבו ונכונותו להושיט עזרה היו לשם-דבר. בעיקר בלט הדבר בעת מלחמת יום-הכיפורים, ושלמה אז בן 16 בלבד, גיסו, בעלה של אחותו שרה, נקרא לשירות-מילואים, וחמשק שלו עמד בסכנת כליה. מספרת אחותו שרה:

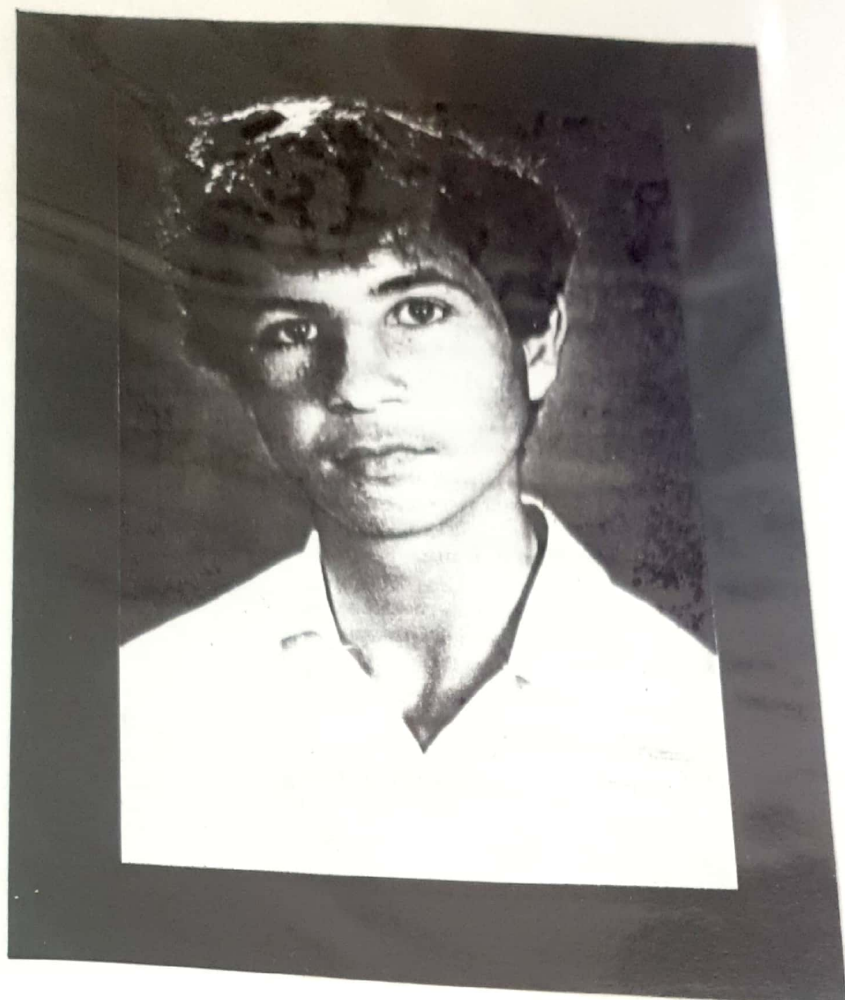
"שלומיק היה המושיע שלי: הוא נטל על כתפיו הצעירות את הטיפול במשק, שכלל שטחים גדולים שדרשו טיפול מסור: השקאה, קטיף, ריסוס וכדומה, וכן משק בעלי-חיים. חיש מהר התארגן, שכר פועלים וביחד עשו עבודה ששום חקלאי לא היה מתבייש בה... שלומיק היה בשבילי מלאך."

שלמה גויס לצה"ל בתחילת מאי 1975 וביקש להתנדב לחיל-הצנחנים. משלא עלה הדבר בידו, בגלל ליקוי קל בבריאותו, התנדב לחטיבת גולני והוצב לגדוד הבוקעים הראשון. בכוח רצונו ובנחישותו לשרת את מולדתו התגבר על קשיי הקליטה ועל המסגרת החדשה ומצא את מקומו בקרב החיילים.

ביום י"א בחשון תשל"ז (3.11.1976) נפל שלמה בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין שבהרצליה. השאיר אחריו הורים, חמישה אחים וארבע אחיות.

במכתב-תנחומים למשפחה כתב מפקדו: "...שלמה התגבר על קשיי הקליטה ועלה על דרך המלך. היה עקבי במעשיו ומעשיו היו לטובת הכלל."

להנצחת זכרו תרמה משפחתו פרוכת, ספריית-פילה ונר-תמיד לבית-כנסת בהרצליה.

„ה' נתן,
וה' לקח —
יהי שם ה' מברך.”

(איוב, א' כ"א)

קוים לדמותו

תולדות חיים

שלומי שלנו נולד בפתח תקוה ב- 16.8.57 והיה הבן התשיעי שלי ושל אביו אליהו ניסים ז"ל.

שלומי גדל בנוף-ים שהוא שכונה של הרצליה, למד והתחנך בבית הספר היסודי ממלכתי "נוף-ים" ולאחר מכן המשיך ב"אורט" הרצליה. במשך חייו הקצרים (שלומי נהרג בהיותו בן 19 בלבד) היה ילד עירני ונבון עליז ואוהב לעזור.

בביתנו שמנה 12 נפשות המצב הכלכלי לא היה מזהיר אבל שלומי אף פעם לא התלונן להיפך בחופשים הכל הזדמנות שהיתה לו היה עובד ואת הכסף היה מוסר לאביו. במלחמת יום כפור היה שלומי בסך הכל בן 16 אבל התנהג כאחראי וכמבוגר ולקח על עצמו לטפל במשק של אחותו וגיסו במושב רשפון, כשהתגייס היה בשרות מילואים ולא היה מי שיטפל בשדות הזרועים, בירקות שהבשילו וכן בהודייה שבה היו למעלה מ-500 עופות. תמיד ניצב מול עיני מחיך ומרגיע שהכל יהיה בסדר ויש על מי לסמוך. הוא היה מסוגל להרגיע מבוגרים ממנו.

את שרותו הצבאי עשה בגולני כמו גבר ללא תלונות או בעיות. לעולם לא אשכח את היום המר והנמהר 3.11.76 בו נגדעו חייו הצעירים והתוססים לנצח.

שלומי שהיה חברותי ועליז ונהג בחבריו כמו אחיו היה צריך למות מכדור תועה של חבר טוב בלשון הצבאית "תאונת נשק" לאחר שעבר את האימונים המפרכים של גולני ולא פעם מסוכנים היה צריך למות מוות כל-כך מיותר ולא מחוייב המציאות. דמותו ניצבת תמיד לנגד עיני ולנגד עיני אחיו ואחיותיו, דמות של צעיר שתמיד יהיה צעיר ויחיה אלינו רק מתוך מסגרת שחורה.

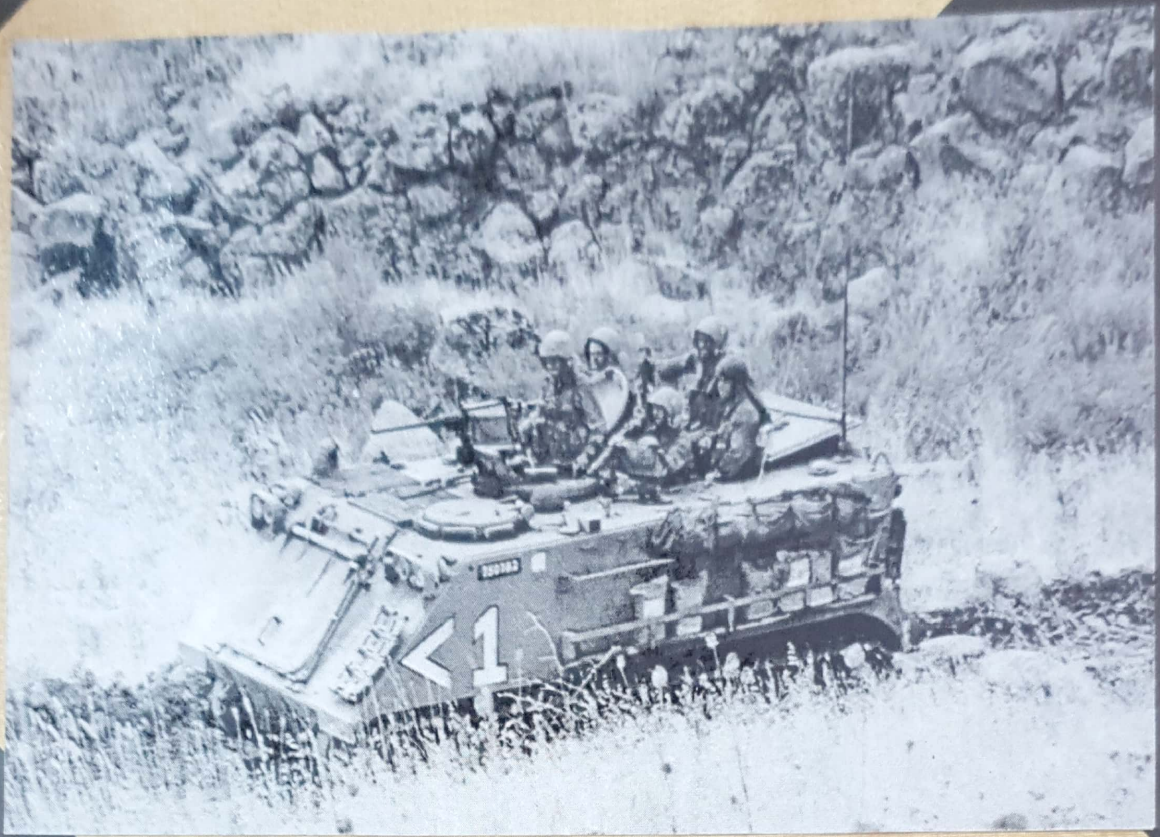
יהי זכרו ברוך;

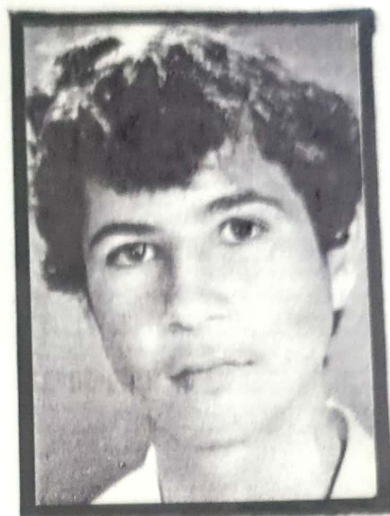
אמא רוחמה

באימונים

**ת.נ.צ.ב.ה.
ניסים שלמה
1957-1976**

...אך נכבד את כולם
את יפה הבלגיות והתואר
כי רצות שכלאת, לעולם
לא תתן את לבך לשכוח.
אדבר וקוללת בדם
את תשובי בינך לפרח.
חיים גרי.